

Tamma- laukka

Anneli Salonen

Tammalaukka

Anneli Salonen

Tammalaukka

SAGA Egmont

Tammalaukka

Cover image: Shutterstock

Kirja ilmentää aikaa, jona se on kirjoitettu, ja sen sisältö voi olla osittain vanhentunutta tai kiistanalaista.

Copyright © 1996, 2023 Anneli Salonen and SAGA Egmont
All rights reserved

ISBN: 9788727095202

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Sanna

– Hellurei! Sanna kiljaisi terassilta. Ja katui saman tien vaistomaista huudahdustaan; hän vilkaisi ympärilleen, vaikka oikeastaan tiesi, että hänellä ei ollut kuulijoita. Oli kesäkuun seitsemännen päivän aamuneljä. Aurinko oli juuri noussut, villiintyneen puutarhan puiden ja pensaiden oksilla pitivät linnut reviiirikonserttiaan, niiden äänekkäästä laulelusta huolimatta hän oli kuitenkin varma, että Aline, hänen ainoa mahdollinen kuulijansa oli vielä vuoteessa. Nukkui alakerran päätyhuoneessa vanhan naisen aamuhaurasta unta, sillä he olivat valvoneet myöhään, jutelleet ja muistelleet menneitä pitkälle yöhön.

Hellurei-Jaska, pitkä kuuma kesä ja tämä vanha pylvästalo. Muistoja vuosien takaa. Siitä kesästä oli jo lähes parikymmentä vuotta.

Se oli se kesä, jonka Sanna ja hänen veljensä Saku olivat viettäneet Alinen ja Einarin luona tässä vanhassa talossa, jota kutsuttiin Luhtaviidan kartanoksi. Kartano se oli todella joskus ollutkin, talli täynnä hevosia, navetassa lypsykarjaa ja laajat

viljelysmaat. Siihen aikaan Einari oli ollut vielä voimissaan ja toiveikas: Luhtaviidalla oli edessään toimiva tulevaisuus, sillä poika, ainoa perillinen, oli miehistymässä tilanpitäjäksi. Ne toiveet olivat kuitenkin murskautuneet eräänä kevätpäivänä, kun poika oli ajanut moottoripyöränsä vauhdilla kallionleikkaukseen ja kuollut sairaalassa muutaman päivän päästä. Pojan kuolema oli tehnyt Einarista hetkessä vanhan miehen, hän oli myynyt lähes kaikki tilansa maat kaupungille tonttialueiksi, huutokaupannut hevoset ja karjan, talliin oli jäänyt vain siitosori, pari sikaa ja kanoja. Varmaan Einari olisi myynyt kaiken muunkin, myös talon puutarhoineen, ellei Aline olisi pontevasti puuttunut Einarin luopumisvimmaan. Vaikka Aline oli surrut poikaansa syvästi, hän oli kuitenkin oivaltanut, että Einari ei olisi pystynyt kaupungissa elämään, siksi lujasti hänen juurensa olivat Luhtaviidassa, joten elämä siellä, ilman maita ja mantujakin, tulisi olemaan kivitaloeloa parempi; taloa ei myyty.

Sannan ja Sakun Luhtaviita-kesänä talo oli jo ollut tynkäkartano, siitä huolimatta se oli ollut heidän mielestään tosi ihana paikka, sillä isosta talosta, puutarhasta ja lähes autoista talousrakennuksista oli heille löytynyt runsaasti mieluisia leikkipaikkoja.

Sanna huokasi, tämä talo ja sen puutarha, parhaillaan kukassa olevat rosoiset, jäkälän kirjomat omenapuut ja ruohottuneesta nurmesta nousevat lupiinit toivat hänen mieleensä sen kesän kaikki muistot. Myös Jaskan, ”tallimestarin” pojan. ”Tallimestari”, kuten Jaska oli isäänsä kutsunut vaikka tallissa ei enää ollut kuin yksi ainoa hevonen, oli hoidellut kartanon vähäiset työt ja toiminut tarvittaessa autonkuljettajana. Hän oli oikeastaan ollut Einarin oikea käsi.

Sinä kesänä Sanna oli ollut kymmenen, Saku kahdentoista ja Jaska kai vuoden Sakua vanhempi. Jaska oli ollut aikamoinen villikko, paljasjalkakulkija ja ruskea kuin papu, hiukset tummat ja auringon viiruttamat. Sannan mielestä Jaska oli ollut erilainen kuin Saku ja muut tutut pojat. Oikeastaan Sanna oli hieman pelännyt Jaskaa. Mutta Sakulle Jaska oli ollut kaikki kaikessa. Jaskahan oli melkein kuin inkkari. Ainakin oppi-isä monessa.

Kai se Jaska oli Sakulle hyväksi ollut, sillä äidin mielestä Saku oli ”miehistynyt silmissä”, kun he olivat elokuussa palanneet Luhtaviidasta kotiin. ”Mennyt kesä oli teille terveellinen, kaiken tapahtuneen jälkeen”, oli äiti sanonut ja itkenyt vähän.

Mutta ei Sakun miehistyminen pelkästään Luhtaviidan ansiota ollut, jo isän kuoleman jälkeen Sakun lapsuus oli karissut, äiti vaan ei ollut sitä surultaan havainnut.

Sannalle se kesä oli tuonut uusia hämmentäviä aistimuksia. Hänen elämäänsä oli tullut sukupuolisuus. Tallimestarin Jaska, Jaska, joka oli ollut tarkoin selvillä elämän jatkumisen eri vaiheista, oli vienyt heidät tarkkailemaan miten varsat pannaan alulle. Sannan mielestä se näytös oli ollut hurjaa ja pelottavaa katsottavaa ja hän oli juossut kartanoon kertomaan Alinelle, että Saku kurkkii tallissa, kun ori korskuu ja hyppii. Ja niin Sakun tarkempi tutustuminen elämän totuuksiin sai äkkilopun korkeammalta taholta.

Jaska oli ilmeisesti Saanut opastushommistaan nuhteita, sillä seuraavana päivänä, kun he olivat olleet lammella uimassa, oli Jaska laskenut uikkarinsa alas ja huutanut Sannalle: ”Hellurei! Kellä pillu, mulla ei!” ja nauraa käkättänyt päälle. Sannalta oli uiminen jäänyt, hän oli napannut vaatteet kainaloonsa ja juossut lammelta itkua tuhertaen. ”Kato Saku, kantelupukille tuli taas hommia!” hän oli vielä kuullut Jaskan kiljaisevan. Mutta

hellureista ei Sanna ollut Alinelle kertonut, sillä eihän sellaisista asioista voinut puhua. Ei, vaikka olisi halunnutkin. Kertomatta oli jäänyt myöskin viimeisen lomaviikon tapahtuma. Se, miten Jaska oli tallin aitauksen viereltä nyhtänyt kourallisen ruohoa, kaatanut Sannan nurmelle ja työntänyt ruohotupon hänen housuihinsa. Jaska oli ollut hajareisin hänen päällään ja sanonut hiljaa: ”Heinäpillu.” Se oli sanonut sen hyvin hiljaa, jotta Saku, joka istui aidalla, ei olisi kuullut. Eikä Sanna ollut ehtinyt edes pelästyä, sillä Jaska oli pompannut nopeasti seisaalleen ja kysynyt muina miehinä: ”Haluut sä nähdä mun marsun?”

Nykyään Jaska oli Sannalle vain Luhtaviidan vierailuihin liittyvä lapsuusmuisto, joka oli pari kertaa putkahtanut mieleen, kun hän oli kuullut jonkun sanovan ”hellurei”. Silloin Sannan oli tehnyt mieli maustaa huudahdus Jaskaperäkaneetilla.

Oikeastaan vasta nyt Sanna tajusi mikä merkitys Luhtaviidan lomilla oli Sakulle ja hänelle ollut. Varsinkin se kesä, jonka he olivat viettäneet Luhtaviidassa isän kuoleman jälkeen, oli ollut heille tärkeä. Sinä kesänä Aline ja Einari olivat antaneet heille sielunhoitoa. Myös Jaska oli osallistunut terapiaan omalla tavallaan.

Sanna naurahti. Missä lienee Jaska, vilkkusilmä, tällä hetkellä?

Paljon oli tapahtunut Luhtaviidassa muutoksia vuosien mittaan. Talo oli rapistunut ja puutarha villiintynyt. Aline eli leskenä, sillä Einari oli kuollut jo yli kymmenen vuotta sitten. Einarin kuoleman jälkeen navetta ja talli oli hyrrätty pienyrittäjille verastiloiksi ja Aline eleli niistä saatujen vuokratulojen ja säästöjensä turvin joten kuten hyvin.

Päärakennuksesta oli asumiskäytössä vain Alinen tarvitsemat tilat, toisen päädyn kolme huonetta ja keittiö. Vaikka talon

ulkomaali hilseili, tiilikatto oli osin sammaloitunut ja puutarha villiintynyt, talossa oli uljas leima, sillä terassi ja sen neljä pylvästä, jotka kannattelivat yläkerran koristeellista parveketta, olivat yhä olemassa.

Eilisiltana, kun he olivat herätelleet muistoja siitä vuosien takaisesta kesästä, Sanna oli kummastellut miten Aline ja Einari olivat jaksaneet kestää heitä, kahta villiä tenavaa, koko pitkän kesän. Vieläpä lempeästi, Sanna oli muistellut.

”Ette te villejä olleet, kesän alussa paremminkin arkoja ja vähän ahdistuneitakin, ja se ei taas ollut mikään ihme, kaiken sen kokemanne jälkeen”, Aline oli sanonut ja katsonut Sannaa miettivästi. ”Tiedätkö sinä, että minä sain sillä tavoin mahdollisuuden maksaa kunniavelkani isoäidillenne, auttamalla äitiänne ja teitä? Haluatko sinä, että minä kerron siitä?”

Tottakai Sanna oli halunnut tietää, mistä kunniavelasta oikein oli ollut kyse. Kovasti oli halunnutkin. Sillä mistään Alinen kunniavelasta hän ei ollut aikaisemmin kuullut, ei äidiltään eikä mummoltaan.

”On se merkillistä, että näillä kymmenillä minä muistan nuo vanhat asiat kovin kirkkaasti vaikka nykyisin en aina edes tiedä kuka ja missä olen”, Aline oli sanonut, naurahtanut melkein anteeksipyyttävästi ja ruvennut kertomaan: ”Minä olin lapsuuden leikkiveri ja nuoruuden sydänystävä sinun isoäitisi kanssa ja hän auttoi minua, kun jouduin pulaan. Isovanhempasi aukaisivat minulle sydämensä ja talonsa ovet, hieman noin teatraalisesti sanottuna. Olin pankkineiti siinä pankissa, jossa Einari, Luhtaviidan ainoa poika asioi, rakastuimme ja aloin odottaa lasta. Ei siihen aikaan suhtauduttu suopeasti raskaana olevaan naiseen, joka ei elänyt vihittynä. Jouduin jättämään virkani, menetin myös asuntoni, vanhempieni luokse en halunnut

mennä ja Luhtaviitaan olin kaikkea muuta kuin hyväksytty morsian. Einari ei ollut kertonut vanhemmilleen avioliittoaikastaan sanaakaan, hän vain oli päättänyt jättää Luhtaviidan, hakea paikkansa muualta ja naida minut. Niinpä sinun isovanhempasi ottivat minut asumaan luokseen, kunnes pääsimme vihille ja saimme oman asunnon. No, kyllähän sitten aikanaan, kun Einarin isä oli nähnyt pojanpoikansa ja suurin vihastus epämieluisasta miniästä oli ohi, meidät hyväksyttiin ja kutsuttiin Luhtaviitaan. Että tällainen se oli, se kunniavelkani tarina.” Aline oli hymyillyt ja pyyhkinyt silmiään.

Sanna oli kuunnellut hiljaisena Alinen juttelua ja hänen mieleensä palautui tammikuinen pakkasaamu parinkymmenen vuoden takaa:

Sinä aamuna Sanna oli herännyt isän huutoon: ”Talo on tulussa!” Sitten kaikki oli ollutkin yhtä kaaosta, liekkejä, savua, tulen kohinaa ja äidin itkua. Isä auttamassa heitä hiukset kärventyneinä ja verta kasvoilla. Hän ja Saku juoksemassa hangessa naapuriin yöpaitasillaan, paljain jaloin, turha toivo sydämessä: ”Kyllä koti pelastuu, kyllä koti vielä pelastuu!”

Neljäntenä päivänä tulipalosta isä oli löytynyt raunioilta, pieni luodinreikä ohimossaan, kuolleena. Isä, kiltti ihminen, runojen kirjoittaja, ei ollut jaksanut enää elää. Miksi isä oli päätynyt niin lopullisen ratkaisuun, sitä Sanna ei ollut pystynyt koskaan itselleen täysin selvittämään. Alkuun lapsen mieli ei tahtonut uskoa isää kuolleeksi, jokin muu kuin isä – jokin pelottava – oli haudattu maahan, ei isä. Mutta ihmeesti pieni lapsikin pystyy kantamaan raskasta taakkaa; isän kuoleman jälkeisinä viikkoina oli heidän, Sakun ja hänen, pitänyt jaksaa aikuisen lailla, sillä äidin elämä oli ollut pitkään kuin linnun valitus tuhotun pesän yllä.

Mutta sitä talvea ja kevättä oli seurannut kesä, Aline ja Einari olivat ottaneet heidät Luhtaviitaan; oli tullut Alinen kunniavelan suorituksen aika.

Uskomatonta, Sanna ajatteli, uskomatonta, että nyt olen tässä, seison Luhtaviidan terassilla ja annan lapsuusmuistojen, niin suloisten kuin kipeidenkin, pistellä sieluani. Monen vuoden ja monien vaiheiden jälkeen hän oli tullut tähän. Sanna oli edellisen kerran käynyt Luhtaviidassa joskus lukioaikoinaan ja se oli ollut vain sellainen pikakäynti äidin ja tämän ruotsalaisen aviomiehen kanssa. Se oli ollut sinä kesänä, kun äiti oli mennyt uudelleen avioliittoon, muuttanut Sakun kanssa Ruotsiin ja Sanna oli mennyt syksyllä lukion viimeiselle. Sen lukuvuoden Sanna oli asunut tätinsä luona, kirjoittanut ylioppilaaksi keskinkertaisesti ja muuttanut äitinsä luo pari kuukautta ylioppilasjuhlien jälkeen. Muutto Ruotsiin, Göteborgin seutuille, oli ollut Sannasta kurjaakin kurjempaa.

Sanna oli työskennellyt Bossen, äidin miehen, tekstiilialan tukkuliikkeessä esittely- ja toimistohommissa ja yrittänyt myös vähän opiskella. Olihan Sannan elämä Ruotsissa sujunut hyvin ja ollut mielenkiintoista, sillä mallina työskentely oli tuonut mukanaan liikkuvaa elämää, jopa katalogikuvauksia aina Marokkoa myöten; kaiken aikaa hän oli kuitenkin ikävöinyt Suomeen. Nyt hän oli Suomessa, Aivan huomenna en täältä Ruotsiin palaa, sen Sanna oli vakaasti päättänyt. Ja siihen hänellä oli useampi kuin yksi syy; Luhtaviita oli yksi niistä.

Sannan tulo Luhtaviitaan oli ollut äidin ansiota. Kun Sanna oli ollut lähdössä Suomeen, äiti tuonut hänelle paketin, myöhästyneen syntymäpäivälahjan Alinelle ja kehotellut häntä menemään Luhtaviitaan heti, kun hän olisi asettunut aloilleen.

Sanna aikoi asua entisessä kotikaupungissaan kaksiossa, jonka äiti oli jättänyt myymättä, lähtiessään Bossen vaimoksi Ruotsiin. ”Pahan päivän varalle, ei tätä elämää koskaan tiedä, mitä se tuo tullessaan”, oli äiti Sannalle selvitelty.

Asunto, joka oli ollut monta vuotta vuokrattuna yksinäiselle iäkkäälle naiselle, oli viime talvena vapautunut; Sannan onneksi. Nyt hänellä oli ollut asunto mihin palata, kun oli tullut tarve pitää sapattivuosi Suomessa.

Kun Sanna oli toimittanut Luhtaviidan Alinelle äidin lahjan, kauniin ja naisellisen aprikoosin värisen aamutakin, oli Aline ollut Sannan tapaamisesta ja lahjasta liikuttavan onnellinen. Huomatessaan miten vähästä huomaavaisuudesta Aline oli saanut aiheen suureen iloon, Sannalle oli tullut katuva olo. Hänhän oli aikuistuttuaan lähes kokonaan unohtanut Alinen. Hän oli unohtanut Alinen, vaikka tämä oli ollut Sannan lapsuuden yksi tärkeimmistä ihmisistä.

Katuvasta tunteesta ehkä johtui, että Sanna ei pystynyt sanomaan ei, kun Aline oli varoen ja kautta rantain pyydellyt häntä viikoksi Luhtaviitaan, jotta vakituinen päiväapulainen olisi päässyt lomalle. Vain viikoksi ja ihan vaan seuraksi, oli Aline selitellyt. ”Katsot, että en jätä lieden levyjä päälle enkä kovin pahasti kompuroi. Minulle sinun seurasi olisi kovin mieluista. Ja sinulle tämä maalaisilma tekisi hyvää, suurissa kaupungeissa kun olet elänyt. Täällä on kevyt hengittää.” Näin vetoavasti Aline oli puhunut hänet seurakseen.

Niin siinä sitten kävi, että Sanna oli vain käynyt kääntymässä kaupunkiasunnossaan ja palannut kimpsuineen ja kampsuineen Luhtaviitaan jo seuraavana päivänä.

Vain viikoksi oli alkuperäinen suunnitelma ollut, mutta nyt. Nyt hän aikoi viipyä täällä vielä parisen viikkoa, sillä tänään

tulisivat Pirkitta ja Ulla-Leena, hänen lapsuutensa ja varhaisnuoruutensa sydänystävät. Tulisivat ja toisivat mukanaan kaikki lapsuuden auringot ja varjot. Myös nuoruuden riemut, elämäntuskan ja pessimismin, joka oli pannut heidät lukemaan Schopenhaueria. Pessimistisen filosofin ajatuksia oli luettu aina silloin, kun jotakuta heistä oli kohdannut sydäntäriipaiseva, onneton rakkaus, joka useimmiten oli ollut vain etäältä palvottu kohde. Mutta tärkeintä murkuikäisenä oli ollutkin ”syvien tunteiden tunteminen”, joille tovin päästä saattoi nauraa ja lähteä uuteen tunteeseen rallatellen.

Sanna oli tavannut Pirkitan ja Ulla-Leenan pikaisesti Pirkitan luona ja siellä oli sovittu, että he tulevat Luhtaviitaan seitsemäntenä tätä kuuta, siis jo tänään. Ulla-Leena oli ollut tapansa mukaan aristeleva ja kysellyt huolestuneena: ”Onko aivan varmaa, että se Aline haluaa meidät sinne?” Sanna oli vakuuttanut, että Aline ottaisi heidät vastaan ihan mielihyvin ja ne vakuuttelut hän oli pystynyt esittämään todella vilpittömällä omallatunnolla, sillä Aline oli ottamassa Sannan vieraat ilahtuneesti vastaan: – Vaihtelua, sehän on vaihtelua tällaisen vanhan naisen elämään”, hän oli sanonut. Sanna oli hänelle selvittänyt, että mitään lisäkuluja Alinelle ei tyttöjen vierailusta tulisi olemaan, vaan he itse huolehtisivat ruuasta ja muista menoista. ”Ole nyt höpsimättä. Ainakin kunnon vanhanaikaisen ’lönssin’ minä haluan tarjota”, oli Aline suunnitellut ja nyökytellyt tyytyväisenä; hän tunsi itsensä tarpeelliseksi, hän pystyi vielä olemaan antavana osapuolena. Vaikka se ei olisikaan sen kummempaa kuin antaa katto pään päälle kolmelle ystävykselle, joita yhdisti yhteinen lapsuus ja nuoruus.

Se että tytöt tulevat, oli jo varmaa, sillä Pirkitta oli eilen soittanutpa ilmoittanut, että he ovat puolilta päivin Luhtaviidassa.

Sanna oli siivonnut yläkerran kaksi huonetta heitä varten ja siivoamista niissä oli ollutkin, sillä ne olivat olleet varmaan parikymmentä vuotta asumattomana. Mutta nyt huoneet olivat hyväntuoksuiset ja puhtaat, vuodevaatteet tuuletettu ja puhtaat matot lattialla. Ikkunoista puuttuivat verhot, mutta se ei ollut haitta, sillä kirkkaaksi pestyistä ikkunoista tulvi maisema esteettä sisään ja pieliä kaunisti amppelit, joihin Sanna oli asetellut puutarhasta keräämiään villiintyneitä kukkia. Siispä tervetuloa, Pirkitta ja Ulla-Leena, Pajurannan kolmosten muistelukokoukseen!

Tulevan tapaamisen ilo kipristi Sannan sydäntä.

Aline istui vuoteensa reunalla ja oli harjaamassa hiuksiaan, kun Sanna palasi aamuiselta mietiskelymatkaltaan taloon.

– Anna minä, Sanna sanoi, otti harjan Alinelta ja silitti sillä varoen Alinen hopeanharmaita hiuksia. – Sitaistaanko sykerölle? hän kysyi ja vastausta odottamatta kietoi hiukset pehmeälle sykerölle niskaan.

– Pitäisi kai leikkauttaa lyhyeksi, polkkatukaksi, Aline sanoi ja hänen kasvoilleen nousi hymy, sellainen vähän ilkikurinen ja jollakin tavoin hyvin tyttömainen hymy. Sellainen hymy, joka oli yli kahdeksankymmentävuotiaan kasvoilla aika yllättävä. – Kädet ovat jo niin kankeat, niin sykeröimään kuin moneen muuhunkin asiaan, Aline huokasi.

– Mennään kampaajalle ja leikkautetaan, Sanna innostui. – Sinulla on luonnonkiharat hiukset, kiharat kehystäisivät aivan

hurmaavasti kasvojasi. Pirkitalla on auto, ajellaan sillä kirkolle joku päivä, eikö niin?

– Voi voi, noita sinun hurmauksiasi, Aline naurahti ja muutti puheenaihetta. – Mitenkäs oikein on sen aamukahvin kanssa, olen jo ainakin tunnin verran sitä haikaillut. Eihän tässä ilman kahvia saa silmiään kunnolla auki. Tänään on sinun vuorosi, josko olet sen unohtanut?

Aline oli välttämättä halunnut, että aamukahvi keitetään vuorotellen, jotta Sanna saisi nukkua pitkään ainakin joka toinen aamu. Joskus Sannaa huolestutti Alinen askar-kepsottelu ja hän olisi totisesti paljon mieluummin itse suorittanut taloustyöt kuin katsellut Alinen varovaista liikkumista. Olihan Alinella keppi, jota hän piti tukevasti kädessään, mutta koskaan keppi ei koskettanut alustaa vaan Aline kuljetti sitä kymmenen sentin korkeudella lattiasta tai maasta tai mikä se alusta nyt milloinkin sattui olemaan. ”Miksi sinä et tue keppiä lattiaan?” Sanna oli ihmetellyt. ”Eihän sitä tarvitse lattiaan kopautella, minähän saan turvallisuuden tunteen siitä, että puristan kepin kahvaa kädessäni”, Aline oli sanonut ja katsonut häneen ihmetellen. Ja niin Aline kuljeskeli kepin kahva tukenaan ja oli sitä mieltä, että hänestä tulee tönkkö puupötkkelö, jos hänen pitää vain istua ja katsella, kun toiset tekevät. Ja niinhän se tietysti on, Sanna huokasi, mutta varmuuden vuoksi kuitenkin seurasi silmä valppaana Alinen puuhailuja.

– Huhuu! Kuuletko sinä? Vai keitänkö minä? Aline katsoi Sannaa kysyvästi, pää kallellaan. Aline on kuin lintu, Sanna ajatteli, pää kallellaan, silmät tummina ja kirkkaina.

Sanna nauroi. – Kuulen, kuulen ja keitän kanssa. Se vain tuppasi unohtumaan, kun kuljeskelin puutarhassa, muistelin

menneitä ja poimin tyttöjen huoneisiin kukkia. Kai sinä muistat, että Pirkitta ja Ulla-Leena tulevat tänään?

– Tottahan minä sen muistan, että vieraita on tulossa. Mutta siitä en ole varma, olenko minä heitä koskaan aikaisemmin tavannut. Olenko minä? Olisi aika noloa, jos minä olisin heidät joskus tuntenut ja nyt käsittelisin heitä kuin vieraita ihmisiä.

– Et sinä ole heitä tavannut, mutta olemmehan me heistä jutelleet, etkö muista?

– Jaa, Aline sanoi miettivästi. – Juteltu? Niinpä kai sitten. Sanna, siitä sinä voit kuitenkin olla varma, että minusta on oikein mukavaa, kun taloon on tulossa nuoria ihmisiä.

Pirkitta, Ulla-Leena ja Sanna eivät ole mitä tahansa naisia – he ovat nimittäin Pajurannan kolmoset! Koko kouluajan he olivat erottamaton kolmikko, mutta sitten ystävyys eteen tuli muu elämä: parisuhteet, työt ja lapset.

Nyt Pirkitan, Ulla-Leenan ja Sannan on kuitenkin aika tavata vuosien tauon jälkeen. Onko ystävyys edelleen ennallaan?

Mitä kenenkin elämässä on tapahtunut? Ovatko naiset onnistuneet saavuttamaan niitä asioita, joita pitivät nuorina merkityksellisinä? Tapaamisesta tulee tärkeämpi kuin yksikään naisista osasi odottaa.

Anneli Salonen (1924–2013) oli suomalainen kirjailija, joka julkaisi erityisesti viihteellisiä rakkausromaaneja. Salonen julkaisi esikoisteoksensa ”Maariankukka” vanhemmalla iällä; kirjailija oli esikoisensa julkaisun aikaan 68-vuotias.